

עפ"ת 13053/01/14 - פרג אלסעדין נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 13053-01-14
15 ספטמבר 2014

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופט טלי חיימוביץ

בעבירות: פרג אלסעדין

באמצאות ב"כ עוז נמר אלטורי

נ ג ד

מדינת ישראל

באמצאות ב"כ עוז בן שאן

המעורער

המשיבת

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט גרבוי), מיום 13.12.2013, לפיה התקבלה בקשה המשיבה לפי סעיף 57(ב) לפקודת התעבורה, לאשר את החלטת רשות הרישוי לפסול את רישיון הנהיגה של המערער למשך שלוש שנים, מכח סעיף 56 לפקודת התעבורה ותקנה 212 לתקנות התעבורה.

בתאריך 30.1.13, לאחר שימוש, החליט מנהל משרד הרישוי, לפסל את רישיון הנהיגה של המערער למשך שלוש שנים. המשיבה הגישה בקשה לאישור הפסילה, ובית המשפט קמא, בהחלטה נשוא הערעור, אישר אותה.

נדחתה טענת המערער, לפיה לא ניתן להחיל את הוראות תקנה 212 על עבירות שבוצעו טרם כניסה התקנה לתוקף, בהיות הסמכות לפי סעיף 56 לפקודת התעבורה מניעתית באופייה, ולא עונשית. לפיכך, אין מדובר בתקנה בעלת תחוללה רטרואקטיבית, אלא אקטיבית.

בית המשפט קמא הפנה לגילוין הרשעות התעבורה של המערער, ממנו עולה כי מאז פרסום התקנה בתאריך 10.2.2013 כבר המערער לחובתו לא פחות מ- 22 הרשעות נוספות, וקבע כי מרגע זה גם אינו יכול להעלות טענת הסמכות.

אשר לטענת האפלה, קבע בית המשפט קמא, כי לא הובאו בפנוי עובדות ספציפיות בעניינו של המערער, המקיימות לכוארה טענה להעדר שוויון.

כן נדחתה טענת השiegoו בהזמנתו של המערער לשימוש והעדר מגנון אכיפה מסודר. בית המשפט קמא הפנה לעדותם של מר חנניה אפנגר אשר ערך את השימוש למערער, ומר עוזי יצחקי מנכ"ל משרד התחבורה, אשר פירטו את מגנון איתור הנהגים הרלוונטיים, וזימנו לשימוש. הם הסבירו את השiegoו כביכול, אשר נבע בין היתר מבקשת המערער לדוחית

השימוש בחצי שנה. עוד הפנה בית המשפט קמא לעדותו של מר יצחקי, לפיה כל הנגעים שנכללים בקטגוריה לפי סעיף 212ב, מוזמנים לשימוש ללא כל אבחנה או סיכון, ויתכן כי חלקם לא מאותרים. אשר על כן, נדחתה הטענה לאפליה או להעדר מגנון אכיפה תקין.

לבסוף, התייחס בית המשפט קמא לעתירת המערער לказוב את תקופת הפסילה, נוכח העובדה כי המערער הוא בעלם של חברה המעסיקה עובדים רבים, ורישוון הנגיעה נחוץ לו לצורך כך. בנוספ, אביו נפטר ואמו חולה מאוד, ומצבה מח'יב טיפול מתמיד, ועל כן גם נידות, בשל מגוריה בפזרה הבודאיית. לחילופין, עתר לסוג את הפסילה לרישוון מסוג 1 C.

בית המשפט קמא הפנה להחלטת משרד הרישוי, לפיה, קוצרה תקופת הפסילה לשוש שנים, על רקע הנسبות האישיות והרפואיות שפירט המערער, וקבע, כי נסיבות אלה כבר נשקלו. נדחתה העתירה לסיוג הפסילה, נוכח מסוכנותו של המערער, ונקבע גם שישקווי פרנסה אינם מהווים עילה לקיצור הפסילה.

המערער מלין על החלטה זו.

לטענתו, היה על בית המשפט קמא להתערב בהחלטת רשות הרישוי, בהיותה בלתי סבירה ובلتוי מידתית. בראע"פ 8/08 3676/3 זאננו נ' מדינת ישראל (2009) בית המשפט העליון אישר את סמכותו הרחבה של בית המשפט ל汰בורה, מכוח סעיף 57(ג) לפוקודה. לטענתו, מוסמך בית המשפט קמא, גם לאחר התקיקון והוספת תקנה 212ב לתקנות להתערב בהחלטות משרד הרישוי.

טענה נוספת בפי בא כוח המערער, שלא ניתן לאכוף את הוראותה של תקנה 212ב על עבירות תעבורה שביצע המערער לפני כניסה לתוקף. הוא מפנה לסעיף 17 לפוקודת הפרשנות, וטען, כי תחילת תוקפה של תקנה בת פועל תחיקתי, הוא מיום פרסוםה, אם אין הוראה אחרת בעניין זה. בסעיף 212ב אין הוראה אחרת לעניין זה. מכאן, שאין סמכות חוקית לרשות הרישוי לחשב לחובתו של המערער, עבירות שבוצעו לפני כניסה התקנה לתוקף, דהיינו, לפני .23.6.10

לטענתו, סעיף 3(א) לחוק העונשין, קובע שחיקוק היוצר עבירה לא יכול על מעשה שנעשה לפני יום פרסום כדין, או יום תחילתו. עסקין במצב דומה, והמשיבה לא הייתה רשאית לישם את התקנה על עבירות שבוצעו לפני כניסה לתוקף.

לטענת בא כוח המערער, קיימת לكونה בתקנה, שכן, אין הוראה המסמנכה את רשות הרישוי לחשב את העבירות שביצע הנаг לפני כניסה התקנה לתוקף. הלמונה צריכה לפעול לטובת המערער.

ב"כ המערער טוען גם לשינוי בהזמנה לשימוש, והעדר מגנון אכיפה מסודר. ההזמנה לשימוש נשלחה בפעם הראשונה בתאריך 14.10.12, שנתיים וארבעה חודשים לאחר כניסה התקנה לתוקף. נציגי משרד הרישוי שהיעדו בדיון, לא יכולים היו להסביר מדוע לא זומן המערער מיד. מר יצחקי הعلاה השערה, כי יתכן והיה ברשימה קודמת ולא אחרת, אולם אין בכך ממשום קביעה עובדתית, אלא השערה בלבד. השינוי מבטא יותר על הזכות, הזנחה או ייאוש מצד המדינה. נציגי

משרד הרישוי גם אישרו שישנם נגמים שלא אוטרו כלל, ولكن לא נערך להם שימוש, ובכך רואה ב"כ המערער התנהלות חובבנית של איתור נגמים, הגורמת לשינוי רב, ומרוקנת את התקoon מתוכן. חובתה של המדינה לפועל במרץ, ושעה שלא עשתה כן, על בית המשפט לבטל את הפסילה.

עוד טוען ב"כ המערער, כי המשיבה הפלטה את המערער מול נגמים אחרים, אשר עדין נוהגים ולא נפסל רישויים. העדר מגנון אכיפה מסודר של רשות הרישוי, גורם לחוסר שווון, אשר בית המשפט העליון בפרשת זו אנו דרש להימנע ממנו, ונוגד את כללי המנהל התקoon.

ב"כ המערער מלין על כך שלא הובאו בחשבון נסיבותו האישיות המיחודות של המערער, ולא הובאה בחשבון העובדה שהמעערער קיבל רישיון נהיגה לרכב מסווג C רק בשנת 2011, ולא ביצע כל עבירה ברכב מסווג זה. אשר על כן, היה על בית המשפט קמא לסוג את הפסילה.

ב"כ המדינה התנגד ל渴בלת הערעור. אשר להחלה רטראקטיבית, בית המשפט העליון נתן דעתו לכך וקבע, כי מדובר בהחלה אקטיבית ולא רטראקטיבית.

אשר לטענת אפלה, בשל אי זימון נגמים אחרים לשימוש, הפנה ב"כ המדינה לדבריו של מנכ"ל משרד התחבורה, לפיהם מוצלבות רשותות הרישוי עם רשות משטרת ישראל, על מנת להבטיח שהנוהגים שהוזמנו לשימוש, עברו את המסננת של שני הגופים הללו. מכאן אנו למדים כי הדבר לא עשה כל אחר יד או בהליך בזק.

אשר לשינוי, מאחר והמעערער לא הפסיק לבצע עבירות בשנת 2010, אלא ביצע עוד 30 עבירות בשנים 2011-2012, וכן בבקשת הדחיה בת חצי שנה שביקש וקיבל, ועל רקע הפחתה בפסילה מחמש לשולש שנים, אשר ככל הנראה הביאה בחשבון את אותו שינוי, אין מקום לקיזור נוסף.

דין

לאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים, ועינתי בפסקה אליה הפנו, נחה דעתינו כי דין הערעור להידחות.

אשר להפעלה רטראקטיבית של הסעיף - אין לקבל את טענת ב"כ המערער, לפיה על הסיטהציה חל סעיף 3(א) לחוק העונשין. סעיף זה מדבר על "חיקוק היוצר עבירה". כבר נאמר בעניין זו לנו הנ"ל כי אין מדובר בחיקוק היוצר עבירה, וכי: "עצמם הפעלת הסמכות המצויה בסעיף 56 לפקודת התעבורה הינה מניעית באופייה - ואני עונשית במהותה - ועל כן שינוי המדיניות צופה פניו עתיד במרקחה הנוכחי. אופיו הפנימי של ההליך, הבא למניע מנהנים מסוימים לנוכח בכיש ישראלי ולסקן את עובי הדרך, הוא המכתיב גם כי הפעלת הסמכות הנדונה אינה מובילה למצב של כפל ענישה, או פוגעת בהסתמכות הלגיטימית של מי המנהגים" (בפסקה 26).

עוד נקבע כי: "לא מצאי כי לנוהגים עומדת ציפייה כלשהי, אשר שיטת המשפט מכיר בה כציפייה רואייה להגנה... ציפיותם הלגיטימית היחידה הייתה כי לא ינקטו נגדם הילכים פליליים מעבר לאמור בחוק בזמן ביצוע

העבירות, ומושלא נעשה כן, דין טעונה זו להידחות (פסקה 30).

משאיין עסוקין בחיקוק היוצר עבירה, אין תחולת לסעיף 3 הנ"ל.

אשר לשיקול הדעת השיפוטי - איש אינו חולק על כך שלבית המשפט לטעורה סמכות רחבה להתערב בהחלטות רשות הרישוי. אלא שבמקרה זה, לא ראה בית המשפט לנכון להתערב. הוא נימק זאת בכך שמלכתה הלאומית קוצרה התקופה והועמדה על שלוש שנים במקום חמיש, לאחר שהובאו בחשבון הנسبות האישיות שפרט המערער. בית המשפט קמא גם לא מצא להפחית את התקופה עוד יותר, מאחר ולא ראה שיפור בהרגלי הנהיגה של המערער.

בהתאם זה אצין, כי אילו היה ניכר שיפור, הרי שנוכח משך הזמן שחלף בין כניסה התקנה לתוקף והזמןתו של המערער לשימוש, הייתה סבורה כי יש מקום להוסיף ולהקל עליו. אלא שבנסיבות העניין, כאשר המערער מוסיף ומבצע עבירות המסכנות את המשתמשים בדרך (אי-ציותות לתמרור עצור, סטייה מנתיב נסעה, אי-מתן אפשרות להשלים חניה בבטחה), לא מצאת מקום לעשות כן אף אני.

לא מצאת ממש גם בטענת האפלה נוכח העדר איתור של נהגים אחרים. קשיי איתור, ככל שקייםים, אינם עילה לבטל את ההליכים כנגד הנהגים שהצליחה הרשות לאות.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן והודיע היום, כי אלול תשע"ד, 15 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.